

STANDPUNT

YVES DESMET

Het was, zeker binnen de sector zelf, al een hele tijd een publiek geheim. Maar gisteren werd het ook voor het eerst openlijk in de openbaarheid gebracht, tijdens een hoorzitting in de Senaat. Er wordt in België actieve euthanasie toegepast op minderjarigen, ook al is dat binnen de huidige wetgeving verboden, en maken artsen die het doen, zich daarmee strikt juridisch gezien schuldig aan moord.

Daarom zal ook geen enkele arts toegeven dat hij het ooit zelf gedaan heeft, of dat hij zelfs maar iemand kent die het gedaan heeft. Maar twee artsen-specialisten in de pediatrie, van gerenommeerde kinderafdelingen van ziekenhuizen in Brussel en Gent, zeiden het gisteren heel open en duidelijk aan de senatoren: het gebeurt. Niet als dagelijkse routine, maar evenmin als absoluut grote uitzondering.

Dat is ook perfect te begrijpen. Er is een brede maatschappelijke consensus over de zelfbeschikking bij het levenseinde. Het aantal euthanasiegevallen neemt ieder jaar toe, net zoals palliatieve sedatie en andere vormen van

medisch levensbeëindigend handelen. Omdat we, boven de levensbeschouwingen heen, vinden dat het verlengen van lijden zinloos is geworden, en het vermijden en stoppen van zeker het fysieke lijden altijd de voorkeur verdient boven therapeutische hardnekkigheid.

Dat principe is niet aan leeftijd gebonden: een vijftienjarige met een terminale hersentumor lijdt net dezelfde pijn als een volwassene, en is perfect in staat zich daarover een oordeel te vormen, en te beslissen wanneer het genoeg is geweest. Iedereen die het in zijn omgeving heeft meegemaakt, en alle medische experts zullen trouwens bevestigen dat kinderen in zo'n situatie veel volwassener worden dan veel meerderjarigen het ooit zullen zijn. Hen een menswaardig levenseinde ontzeggen en veroordelen tot een einde vol nutteloos lijden, alleen omdat ze te jong zijn, zou een onaanvaardbare discriminatie creëren.

Maar toch is die discriminatie vandaag in de wet ingeschreven: terminaal zieke en lijdende kinderen worden nog steeds als wilsonbekwaam beschouwd. En dus gebeurt iedere euthanasie op hen in de volstrekte illegaliteit, met artsen die het risico lopen strafrechtelijk vervolgd te worden. Zo was het tien jaar geleden ook bij euthanasie op volwassenen. Tien jaar na de legalisering daarvan is het bewijs geleverd dat euthanasie een daad van mededogen is, en van respect voor het individuele zelfbeschikkingsrecht van het individu. Misbruiken of verglijdingen zijn nooit vastgesteld. Is het na tien jaar dan ook niet de tijd om eindelijk het lijdende kind en zijn ouders dezelfde keuzevrijheid te gunnen, zonder dat zij of hun behandelende arts daarmee in de illegaliteit terechtkomen?

"Een 15-jarige met,,

"een hersentumor,,

"lijdt net dezelfde,,

"pijn als een,,

"volwassene,,,

"en is perfect in,,

"staat te beslissen,,

"wanneer het,,

"genoeg is,,

"geweest,,